תוספות returns now to our case of מפלניא זבינתה מפלניא בעיליתא. In the case of מפלניא מפלניא בקשתא בעיליתא, where the מחזיק was there for four years and made a proper חזקה everyone agrees that if the מחזיק subsequently brought עדים that the מוכר או הדי ומא א הדי מא הדי מחזיק, the property would remain by the מוכר He would retain the property on the basis of his חזקה and the מערער that the מערער that the מערער מוחה מערער מוחה מערער מחזיק was ago and the חזקה מחזיק and the חזקה. Both the מוכר מחזיק and the חזקה מענינן מענינן מענינן.

ובעובדא דידן – and in our case where the מחזיק claims 'מפלניא זבינתה and he had no מערער אופר, and the עדים had no מערער had no מערער had no מערער אופר, מארער

שרים איוה מייתי המחזיק סהדי – would have subsequently brought – עדים – that the seller lived there (in the field) for one day – דר ביה חד יומא – it seems to the "רשב"א –

לארעא בידיה – that the land would be placed in the possession of the החזיק.

אף על גב דליכא מיגו – even though the מחזיק has no longer the להש"ם; for as previously stated it is a מיגו למפרע – -

מכל מקום טענינן ללוקה — nevertheless the מחזיק will get the field since there is a rule that בי"ב argues on behalf of the buyer. The buyer has בי"ד that the אמכר was דר מוכר אונה , this makes him a legitimate buyer; therefore בי"ד will argue on his behalf. תוספות goes on to explain that בי"ד will argue -

לומר נאמן המוכר מאחר שהיה המוכר that since the seller is believed to claim – מערער - I bought it from you (the מערער) and the מוכר would be believed (even though he has no חזקה –

מוכר that the מיגו אמר לא היתה שלך מעולם — with the מיגו that the מוכר could have said to the מערער it was never yours; we are discussing the case where the מערער has no מוכר that it was ever his. Therefore (claims בי"ד since if the מוכר were here and claimed that he bought it from the מערער he would have been believed, therefore the מוכר gets to keep the field.

-

¹ See הגהות הב"ח.

 $^{^2}$ It seems (according to the מפלניא 'בינתה הדר מחזיק originally claimed that מפלניא זבינתה דדר בה חד יומא קמי דידי have the (same) אינך, then he would surely be believed. In that situation both the מונר and the מיגו have the (same) מיגו of simultaneously. However in this case where the מחזיק how can the מיגו pretain the field on the basis of a מיגו which only the מונר does not! See footnotes # 5 & 8.

תוספות anticipates a (side³) difficulty with this reasoning:

ואף על גב דהאי לוקח ידע שהיתה שלו – and even though that this buyer (who is claiming מערער'; for he himself says מערער'; מערער' מפלניא זבינתה אונד' – $\underline{\alpha}$ ינים –

תוספות responds:

מרג מקום הוי מיגו – **nevertheless it is a** valid מיגו; notwithstanding that there is an ע"א who contradicts him. An מיגו is not sufficiently strong (in some cases) to compromise the מיגו. מיגו proves his point:

ראובן 4 ן הו[4 ן אי לא 4 ן - that were it not for the fact that ראובן 4 was – was – obligated to swear but could not swear; if not for that fact, meaning if ראובן would not be obligated to swear –

היה נאמן במיגו לומר – he would have been believed to claim, that –

דידי חשפי – I grabbed my own piece of silver –

מיגו אמר אי בעי אמר אי - with a מיגו since he could have claimed I did not grab anything –

ינד את העד ברה מכחיש את העד – and even though that he would be contradicting the נעד – and even though that he would be contradicting the אובן – שנד שאת העד – would still have been believed. ר' אבא – does not say that the מיגו is not a valid on the basis that it contradicts an ע"א. Rather the מיגו is compromised on account of the שבועה which the ע"א generates. However the ע"א by himself does not weaken the ע"א would not generate a שבועה מיגו which contradicts an ע"א would be a valid תוספות מיגו now concludes –

 $^{^3}$ This is a side issue whether we say a מיגו במקום עד מיגו. The main issue is how the מיגו of the מוכר can grant the field to the מיגו who does not possess this מיגו.

⁴ See הב"ח.

מוכר מפלניא זבינתה וכו' – and here in the case of מוכר הוי מחוייב שבועה – and here in the case of מוכר לא הוי מחוייב שבועה if he would claim להש"ם would not be obligated to swear against the admission of the מויק that זבנה מינך. The reason is –

דאין נשבעין על הקרקעות – for one does not swear on claims concerning land. Therefore even if we consider the מארער as an א"א that the field belonged to the מערער in the past it does not diminish to strength of the מיגו which the מיגו can claim שבועה. A להש"ם, not an מיגו במקום ע"א. This concludes the issue whether we say a מיגו במקום ע"א.

תוספות now offers a proof that in the case of מיגו the מיגו can be applied to the מוכר on behalf of the מחזיק even if does not apply to the מחזיק.

וכהאי גוונא מצינו בסוף המוכר (את הבית אחל – And we find something similar in the end of פרק המוכר (את הבית)

אבירו בשטר – concerning the case when someone deposits something by his friend with a note of deposit. רב חסדא ruled that if the bailee (נפקד) claims that he returned it to the מפקיד he is believed (with a שבועה) even against the שטר. The reason is because the מיגו has a מיגו he could have claimed נאנסו; they were accidently lost. A אונסים from פטור (if he swears). This claim of returning is valid only if there is a מפקיד otherwise the claim that it was returned, is not a valid argument, since the מפקיד was not returned.

The גמרא there discusses also the case where this note was presented by the depositor, to the orphans of the שומר. The ruling is that the יתומים, because בי"ד claims on behalf of the the יתומים (the rule of טענינן), that their father (may have) returned it. This concludes the גמרא there.

תוספות continues with his proof.

בי"ד will not claim on behalf of the יתומים that there was an אונס. Seemingly that would have been the simplest solution to protect the יתומים. Nonetheless נאנסו אונס will not claim נאנסו העומים will not claim נאנסו האנסו שני"ד will not claim נאנסו behalf of the יתומים since an אונס is not a usual occurrence. בי"ד dos not want to appear frivolous in its actions. Nonetheless, even though בי"ד will not claim באנסו בי"ד שווח חסיבות האנסו שני"ד האנסו שני"ד אונס ווייד שווח האנסו שני"ד האנסו שני"ד שווח האנסו שני"ד שני"ד האנסו שני האנסו שני"ד הא

החזרתיו לך החזרתיו (ליה) אפילו הכי טענינן (ליה) בי"ד will claim on behalf of the יתומים that the father returned it to the מפקיד and the יתומים will be exempt from paying for the object –

כיון שאביהם היה נאמן בטענה זו –since their father would have been believed with this claim; had the father himself claimed that he returned the object he would have been believed –

⁶ See הב"ח.

⁵ See footnote # 2.

 $^{^7}$ See הגהות הב"ח אות מ.

the מוכר never admitted that it ever belonged to the מערער. It is only the מוכר מהגין that lost the מיגו . The previous case of פקדון teaches us that as long as the original party (in our case – the מוכר) has a מיגו that is sufficient, even though that the party whom we are protecting (in our case – the מיגו) has no מיגו.

חוספות offers a dissenting opinion:

ר"י says – ואומר רבינו יצחק – and the

דלא דמי לההיא דמוכר את בית – that our case is not similar to that case in פקדון ; concerning the פקדון –

מוכר אם היה רוצה אם היה - for here in our case if the מוכר would want – to acquire the rights to the field with this claim – לזכות בטענה זו – that it was never yours (the מערער), then – לא היתה שלכבה הלוקח – לא היה מעכבה הלוקח

- שהרי יודע היה – for the buyer had already known

שהיתה שלו בארער - that it did belong to the מערער. In the case of נאנסו if the father had claimed נאנסו then the יתומים would be פטור . Therefore even though we do not claim נאנסו for the יתומים, nevertheless the claim of נאנסו acquits them; the יתומים do not contradict the מיגו הערער אובינתה דובנה מינך said מוכר בינתה דובנה מינך אובינתה בינתה דובנה מינך said מחזיק and said to the מערער that the field was never yours; then ultimately the לוקח would lose the field. The would claim that the alleged מוכר never bought it from me, since he claims להש"ם admit that it was once mine. Therefore we cannot use the מחזיק for the benefit of the מחזיק, since the מחזיק contradicts this very same מינר מינו וואר מונר מונר מונר מונר של מינו של מינו של מינו מינו מינו מינו מינו מינו מינו מחזיק מחזיק מחזיק מחזיק מחזיק מחזיק.

We say מיגו במקום ע"א, when the שבועה a שבועה a שבועה; e.g. by קרקע etc.

Would the ר"י argue with the רשב"א if there was a חזקת ג' שנים?

_

 $^{^8}$ It would seem that the ""ח disagrees with the ר"ב" only in the case where the מדינ bought אדים דדר בה חד יומא מפלניא מפלניא ווא מפלניא מינך מפלניא ווא מפלניא זבינתה אום מפלניא ווא מפלניא מינך הוא אום מפלניא מינך ווא מפלניא מינך אום מוכר הוא אידי, דובנה מינך אום מיגון מ